Če gre Šiškar na velesejem...

SE SPOMNITE, kaj je včasih pomenilo, če so v podjetju ali v šoli organizirali izlet v Zagreb na ogled velesejma? Seveda, saj še ni tako daleč, ko so v hrvatsko prestolnico vozili posebni avtobusi in dolge kolone avtomobilov. Kaj je pravzaprav ljudi tako vleklo na ta sejem, na katerega vsakdo privleče vse, za kar misli, da bo zanimivo za radovedne Jugoslovane? Morda to, da so si tu lahko pobliže ogledali, česa mi nimamo, kar drugi že dolgo imajo in kako nam bo nekoč še lepo (ko bomo vse te dragocenosti imeli)... Ali pa je pritegnil že sam blišč razstave, zagrizeno tekmovanje med državami (zlasti med ZDA in SSSR), katera bo zabeležila več »ohov« in »ahov« med obiskovalci... Kakorkoli že, spomin na te romantične čase počasi bledi in velesejem se počasi spreminja v prireditev, ki služi predvsem gospodarstvenikom za sklepanje dobrih pogodb...

ŠKODITI NE MORE...

Ko sem se zadnjič slučajno mudil v Zagrebu, sem se odločil, da malo pokukam še na razstaviščni prostor. Pa mi je škodilo, verjemite. Letos so se Zagrebčani pač naveličali poslušati stalne očitke, da imajo premalo parkirnih prostorov za obiskovalce in so privlekli buldožerje in kamione z debelim peskom ter stvar uredili. Ne vem sicer, ali je v prospektih in oglasih, s katerimi vabijo razstaviščniki goste iz vse države, kaj govora o tem, da vabilo velja le za lastnike džipov, landroverjev in drugih terenskih vozil... Kakorkoli že, izkazalo se je, da bi bil ta napotek lahko zelo uspešen, zlasti za tiste, ki so prišli, o groza, celo z osebnimi avtomobili in so potem obtičali v blatu, lužah in pesku. Deževje je namreč parkirni prostor dobesedno spremenilo v poligon, na katerem bi lahko preizkušali vojaška vozila od tankov navzdol. Ko sem iskal primeren prostor za izkrcanje, kar seveda sredi tega blata in vode ni bilo tako preprosto, sem se počutil kot voznik amfibije, ki se boji, da mu bo odpovedal motor in bo verjetno v precejšnji kaši... Vozniku pred menoj se je nekaj podobnega zgodilo in izstopiti je moral naravnost sredi jezera blata. Leteče posadke rediteljev z lopatami so bile sicer zelo prizadevne, vendar je moral marsikateri voznik počakati na učinkovitejšo pomoč vlačilca...

Ko sem tako z blatnimi čevlji in hlačami pridrsal do vhoda, me je skorajda že minila vsa radovednost. Pa sem pred ameriškim paviljonom zagledal takšno gnečo, da me je firbec zopet zagrabil in planil sem v množico, ki se je počasi pomikala skozi dvorano. Sprva nisem nič videl, pretemno je bilo. Potem smo prišli do filmskih platen, ki so z vseh sten prikazovali lepoto in standard Amerike, samo Vietnam je še manjkal, kdo ve zakaj... Potem smo se gnetli mimo šotorov, motornih koles, smuči, zopet na prosto. Kaj, že konec? »Revščina!« je komentiral razočarani Vojvodinec pred menoj. »Vse skupaj so pripeljali na enem tovornjaku in sedaj mislijo, da bo narod popenil od navdušenja nad njihovo domiselnostjo...«

Že ko sem stopil skozi vhod, sem bil navdušen nad množico raznih ptic, od kanarčkov do papig... Nisem sicer videl nobene, toda od vsepovsod se je slišalo žvrgolenje. Potem sem končno le ugotovil, da vse te glasove spuščajo le prodajalci nekakšnih piščali, s katerimi vešč »glasbenik« izvablja ptičje zvoke. Še najbolj imenitno morda, na vsem velesejmu...

OH, TI TRAKTORJI...

Oglasil sem se pri znancu, ki je zastopnik avstrijskega podjetja, ki izdeluje priključke za traktorje za gozdarstvo. Da bi ljudje nazorno videli, da vsi njihovi izdelki res gredo na traktor, so enega pripeljali s seboj in ga postavili poleg svoje ropotije. Pa so se kmalu posekali, saj so se ljudje naravnost gnetli v njihovi pisarni. Toda, ne zaradi priključkov...

»Izvinite, koliko košta ovaj traktor?« je pokukala v prikolico mlada ženska s pisano ruto na glavi. Čim bolj ji je zastopnik razlagal, da oni traktorjev ne prodajajo, da je tu samo za demonstracijo, tem bolj je ženska rinila vanj. Možak je moral stopiti do pravega zastopnika, ki v resnici prodaja tudi traktorje in ga povprašal za podatke. Potem je ves dan drdral tisto o 12.000 šilingih, 35 konjskih in drugih zanimivostih, ki obiskovalcem niso dale miru.

Brez pretiravanja, še najbolj sem bil navdušen nad domačimi razstavljalci. Lepo urejeni prostori, izdelki, ki so nam (bolj ali manj) dostopni in prijazni razstavljalci, ki so postregli z vsemi informacijami. Res, celo Američani bi se lahko kaj naučili od nas...

Človek ima več napak in ena največjih je ta, da postane lačen celo takrat, ko je med takimi krasotami, kot so na zagrebškem velesejmu. Seveda se je tudi meni to zgodilo in s prijateljico sva sedla v restavracijo, za katero se mi je zdelo, da ne more biti tako peklensko draga, saj je bila skoraj nabita. Potipal sem v žepu zadnjega pettisočaka in pogumno poklical natakarja. Ko je prinesel jedilni list in se z blokom postavil ob najino mizo, je bilo že prepozno. Oblil me je mrzel pot, na vsej prvi strani nisem zasledil jedi pod tremi tisočaki. Da bi pa vstal, ne, to bi bila prevelika sramota. Moj kompjuter je brnel in sešteval astronomske cene ter jih odšteval od mojega premoženja, toda bilanca je bila vedno negativna. Končno, hvala bogu, se je nekje zasvetila številka z enico na začetku — špageti. No, ko sva na hitrico zmetala vse vase in ko je bil račun že napisan, sva se šele oddahnila, saj nama je natakar vrnil cel dinar. Samo namrdnil se je, ko sem mu ga vrnil v obliki napitnine in odplesal v kuhinjo...

Z. Š.

(Nadaljevanje z 12. strani)

● Ko sem vozil od Smlednika proti Zbiljam, sem dohitel dva fantiča, ki sta jo moško mahala po cesti.

● »Kaj je fanta, sta že kaj utrujena?« sem ju pobaral skozi okno.

● »Mau sva že,« sta bila vesela in brž skočila v avto, ko sem jima odprl vrata. Ponosno sta povedala, da je enemu ime Tomaž, drugemu pa Bogdan in da hodita že v drugi razred.

● »Vesté, mau je nerodn, k se je spet šola začela,« je bil Tomaž zgovoren. »Je treba spet zgodej ustajat, pol pa peš...«

● Pa je fant kljub temu odličen učenec. Čudno, kako bi šele »šimfal« če bi imel slabše spričevalo.

● **»O, pol bi pa kar šolo zažgal,« je zategnil Bogdan in se že začel ukvarjati s kljuko na vratih, ki pri starem amiju začuda vsem sopotnikom dela preglavice, čeprav se skoraj tako odpira, kot pri »žabi« (ta primerjava mi je seveda zelo v čast in jo vsakomur razložim). Pa je bil Tomaž presneto uren in je kar hitro pogruntal pravi prijem. Pomahala sta mi in stekla proti domu.**

● Tako, moj drugi potep po naši občini je končan. Sedaj moram samo še skočiti do Nusetovih Vodnikovo, da jima povem, da jih stara mama vabi na izkopavanje krompirja...

ZLATKO ŠETINC

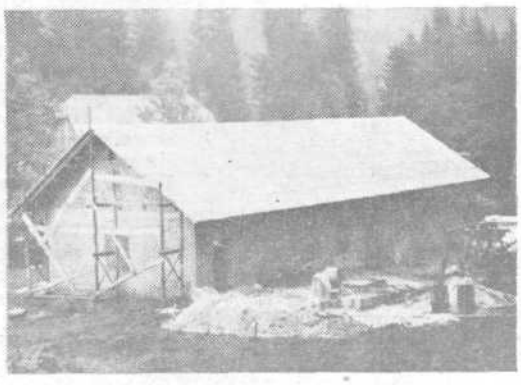

Pogled na gradbišče

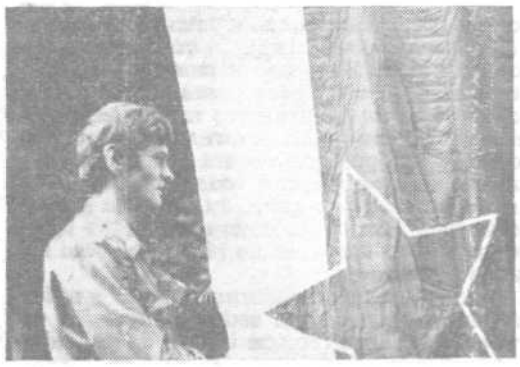

Dvignjena zastava

Prva strokovna solidarnostna akcija

MLADI GRADBINCI iz GP Megrad so sodelovali pri prvi strokovni solidarnostni mladinski delovni brigadi »Prežihov Voranc«.

Mladinci in mladinke iz vasi Stražišče, Tolsti vrh in Zelen breg, ki so organizirani v aktiv ZMS »Reka« v Ravnah na Koroškem, so pred leti pričeli graditi svoj mladinski kulturni dom. Pri začetku del sta jim pomagala Dradis iz Raven in ravenska železarna. Postavili so stene in streho, toda vsa nadaljnja prizadevanja so ostala brezplodna, kajti sredi gradnje jim je zmanjkalo materialnih sredstev za dokončanje objekta.

Na pomoč so jim priskočili mladi gradbinci iz Ljubljane in organizirali prvo solidarnostno strokovno mladinsko delovno brigado »Prežihov Voranc«. Tako so mladi gradbinci uresničili dveletno idejo o solidarnostnem strokovnem delu mladih v manj razvitih območjih naše republike, ki jo je vneto zagovarjal Boris Črne (vodja aktiva mladih komunistov v občini Šiška) povsod, kjer so se pogovarjali o mladinskih delovnih brigadah.

Namen te delovne akcije (in strokovne solidarnostne akcije nasploh), je bila pomoč v materialu, strokovni delovni sili, finančnih sredstvih in tehnični izvedbi objekta. Zakaj so se ljubljanski mladinci odločili pomagati svojim vrstnikom iz aktiva ZMS »Reka«, govori že samo ime mladinskega kulturnega doma — »Dom solidarnosti mladincev aktiva ZMS Reka in mladih ljubljanskih gradbincev«. Brigada se je imenovala strokovna zato, ker so jo sestavljali gradbeni tehniki, delovodje in učenci različnih gradbenih strok. Celoten objekt, od načrtov pa do končne izvedbe, so opravili mladinci sami.

Mladinci in prebivalci Tolstega vrha so brigadirje navdušeno in prijazno sprejeli ter jim na vsakem koraku nudili svojo pomoč, kajti zavedali so se pomena izgradnje kulturnega doma v njihovi vasi.

Delovna akcija nam je pokazala dvoje, prvič, da je med mladinci še idealizem in solidarnost do sočloveka, da mu priskočimo v pomoč, ter drugič tudi v večini delovnih organizacij, na katere smo se obrnili za pomoč, so se zavedali pomena take delovne akcije, ki utrjuje vezi med mladino in kraji v naši domovini, prispeva k utrjevanju bratstva in enotnosti med našimi narodi. Samostojno strokovno delo in samoupravni odnosi v brigadi pa krepijo samozavest pri mladih in pozitivno vplivajo na oblikovanje bodočega mladega samoupravljalca v naši družbi.

Upajmo, da bosta v akciji mladine v Ravnah na Koroškem (prva strokovna solidarnostna mladinska delovna akcija) in na Kozjem prva solidarnostna akcija) vzpodbudili organizatorje mladinskih delovnih brigad na tovrstne akcije, ki se bodo razširile po naši domovini in vnesle novo vsebino v mladinske delovne akcije.